

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoord en vermist

J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase
Plechtig vermoord
Vermoord uit wraak

E-boek novelles:

Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord

J.D. Robb

Vermoord en vermist

ISBN 978-94-023-0428-2 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Missing in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Thinkstock

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Geldereen literair agentschap

© 2009 Nora Roberts

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Op een dag die voorzichtig door de zomer werd beroerd, voeren 3761 passagiers op de veerboot van Staten Island door de haven van New York. Twee van hen waren met hun gedachten bij moord.

De andere 3759 mensen aan boord van de feloranje veerboot die Hillary Rodham Clinton was gedoopt, maakten gewoon een boottochtje. De meeste waren toeristen die vrolijk video's en foto's maakten van de wijkende skyline van Manhattan of van dat iconische symbool van vrijheid: het Vrijheidsbeeld.

Zelfs in 2060, bijna twee eeuwen nadat ze voor het eerst verwachtingsvolle immigranten welkom had geheten in een nieuwe wereld, kon niemand 'De Dame' overtreffen.

De mensen die zich overal tussen wurmden voor het beste uitzicht knabbelden op sojachips en zogen op tubes frisdrank van het snelbuffet terwijl de veerboot onder de babyblauwe lucht over het rustige water tufte.

In de felle zon vermengde de geur van zonnebrandcrème zich met die van het water en de meeste mensen verdrongen zich tijdens de 25 minuten durende vaartocht van Lower Manhattan naar Staten Island op de dekken. Met een turbo ging de tocht twee keer zo snel, maar bij de veerboot ging het niet om efficiëntie. Het ging om traditie.

De meesten waren van plan bij St. George van boord te gaan, ze overspoelden de terminal en gingen daarna gewoon weer aan boord voor de terugreis. Het was gratis, het was zomer, het was een mooie manier om een uurtje door te brengen.

Een paar middagforensen vermeden de bruggen, de turbo's of luchttrammen. Ze zaten binnen, weg van de drukke menigte en doodden de tijd met hun PPC of 'link.

Zomer betekende meer kinderen. Huilende of slapende baby's, jengelende of giechelende peuters. Ouders probeerden hun vervelde of dwarse kinderen af te leiden door ze te wijzen op de indrukwekkende dame of een voorbijvarende boot.

Voor Carolee Grogan uit Springfield, Missouri, was de boottocht alweer een item dat ze van haar Te Doen-lijstje kon strepen op de familievakantie waar ze zo haar best voor had gedaan. Op haar lijst stonden ook nog de top van het Empire State Building, de dierentuin in Central Park, het Natuurhistorisch Museum, St. Pat's, het Metropolitan Museum of Art (ze wist echter niet zeker of ze haar man en zoons van tien en zeven zo gek zou kunnen krijgen), Ellis Island, Memorial Park, een show op Broadway – welke maakte haar niet uit – en winkelen op 5th Avenue.

Om het eerlijk te houden had ze er ook een honkbalwedstrijd in het Yankee Stadion op gezet en accepteerde volledig dat ze in haar eentje door de kathedraal met Tiffanyglas zou moeten dwaalen terwijl haar boeven het videoparadijs op Times Square onveilig gingen maken.

Op haar 43ste ging een lang gekoesterde droom van Carolee in vervulling. Ze had haar man met veel geduw, getrek en gezeur oostelijk van de Mississippi gekregen. Zou Europa nu ook binnen bereik liggen?

Toen ze een foto wilde maken van haar 'jongens', zoals ze Steve en hun zoons noemde, bood een man die vlak bij stond aan om één van de hele familie te maken. Carolee overhandigde blij haar camera, poseerde met haar jongens en de statige dame op de achtergrond.

'Zie je wel.' Ze gaf haar man een por met haar elleboog terwijl ze weer over het water uitkeken. 'Hij was aardig. Niet alle New Yorkers zijn onbeleefd en vervelend.'

'Carolee, hij was een toerist, net zoals wij. Hij komt waarschijnlijk uit Toledo of zo.' Maar hij glimlachte toen hij het zei. Het was leuker om haar te plagen dan toe te geven dat hij zich prima vermaakte.

‘Ik ga het hem vragen.’

Steve schudde zijn hoofd slechts toen zijn vrouw naar de maker van de foto liep om een praatje te maken. Dat was Carolee ten voeten uit. Ze kon overal, met iedereen overal over praten – en deed dat ook.

Toen ze terugkwam, glimlachte ze zelfvoldaan naar Steve. ‘Hij komt uit Maryland, *maar*,’ vulde ze aan terwijl ze hem even met haar vinger prikte, ‘hij woont al bijna tien jaar in New York. Hij gaat naar Staten Island om zijn dochter te bezoeken. Ze heeft net een baby gekregen. Een meisje. Zijn vrouw is al een paar dagen bij hen om te helpen en wacht hem op bij de terminal. Het is hun eerste kleinkind.’

‘Ben je ook te weten gekomen hoelang hij is getrouwd, waar en hoe hij zijn vrouw heeft ontmoet en op wie hij bij de laatste verkiezingen heeft gestemd?’

Ze lachte en gaf Steve nog een duw.

‘Ik heb dorst.’

Ze keek neer op haar jongste. ‘Weet je, ik ook. Zullen we samen wat drinken voor iedereen halen?’ Ze pakte zijn hand en zigzagde door de menigte op het dek. ‘Vermaak je je een beetje, Pete?’

‘Het is best gaaf, maar ik wil heel graag naar de pinguïns.’

‘Morgen, als eerste.’

‘Mogen we een sojadow?’

‘Waar laat je ze? Je hebt er een uur geleden al een gehad.’

‘Ze ruiken lekker.’

Vakantie was om te genieten, besloot ze. ‘Vooruit dan maar.’

‘Maar ik moet plassen.’

‘Oké.’ Als ervaren moeder had ze gekeken waar de wc’s waren toen ze aan boord van de veerboot waren gegaan. Nu veranderde ze van koers en ging ze naar de dichtstbijzijnde.

En omdat Pete het had gezegd, moest *zij* nu natuurlijk ook. Ze wees naar de heren-wc. ‘Als jij als eerste klaar bent, blijf je hier wachten. Je weet toch hoe het veerbootpersoneel eruitziet, met

die uniformen? Als je hulp nodig hebt, ga je meteen naar één van hen.'

'Mam, ik hoef alleen maar te plassen.'

'Nou, ik ook. Je blijft *hier* op me wachten als je als eerste klaar bent.'

Ze keek hem na toen hij naar binnenging en wist heel goed dat hij met zijn ogen rolde zodra hij haar de rug had toegekeerd. Ze moest erom lachen en draaide ze zich om naar de dames-wc.

En zag het bordje BUITEN GEBRUIK.

'Verdorie.'

Ze overwoog de mogelijkheden. Ophouden tot Pete naar buiten kwam, dan nog langer ophouden terwijl ze dogs en drinken gingen halen – anders zou hij toch maar jengelen en mokken – en daarna een andere wc zoeken.

Of... misschien kon ze wel even snel kijken. Alle hokjes zouden toch zeker niet buiten gebruik zijn. Ze had maar één nodig.

Ze duwde de deur open en ging snel naar binnen. Ze wilde Pete niet te lang alleen laten.

Bij de rij wasbakken ging ze de hoek om. Haar gedachten waren bij het halen van proviand om zich daarna een weg terug naar de reling te banen om te zien hoe Staten Island in zicht kwam.

Ze bleef stokstijf staan, haar ledematen verstijfd van schrik.

Bloed, dacht ze, kon ze alleen maar denken, zo veel bloed. De vrouw op de grond leek erin te baden.

De man die over het lichaam stond gebogen, hield een nog druipend mes in één hand en een stunner in de andere.

'Het spijt me,' zei hij en het klonk oprecht – naar haar geschokte gevoel.

Op het moment dat Carolee haar adem, de gil, inhield en wankelend de eerste stap achteruit zette, haalde hij de trekker van de stunner over.

'Echt ontzettend,' zei hij toen Carolee op de grond viel.

Inspecteur Eve Dallas had niet verwacht dat ze haar middag

racend in een turbo door de haven van New York zou doorbrengen. Ze had die ochtend de rol van assistent gespeeld terwijl haar partner de leiding nam bij het betreuenswaardige overlijden van Vickie Trendor, de derde vrouw van de eigenzinnige Alan Trendor, die haar schedel had ingeslagen met een goedkope fles Californische chardonnay.

Volgens de kersverse weduwnaar kon je niet zeggen dat hij haar de hersenen had ingeslagen aangezien ze gewoonweg geen hersenen had gehad.

Terwijl de openbaar aanklager en de advocaat moeizaam een bekentenis in ruil voor strafvermindering uitwerkten, had Eve een gat in haar papierwinkel gemaakt, met twee van haar rechercheurs de strategie van een lopende zaak besproken en een andere gefeliciteerd met het sluiten van een zaak.

Een behoorlijk goede dag, volgens haar maatstaven.

Nu snelde ze met haar assistent Peabody over het water in een boot die naar haar schatting ongeveer net zo groot was als een surfplank, in de richting van die oranje joekel van een veerboot die halverwege tussen Manhattan en Staten Island stillag.

‘Dit is helemaal te gek!’ Peabody stond bij de boeg, met haar vierkante gezicht in de wind. Haar korte, springerige haar wapperde alle kanten op.

‘Hoezo?’

‘Jee, Dallas!’ Peabody liet haar zonnebril over haar neus zakken en onthulde verrukte, bruine ogen. ‘We maken een boottochtje. We zijn op het water. De helft van de tijd vergeet je gewoon dat Manhattan een eiland is.’

‘Dat vind ik juist zo prettig. Hier op het water ga je je afvragen waarom het niet zinkt. Al dat gewicht – de gebouwen, de straten, de mensen. Het zou eigenlijk als een baksteen moeten zinken.’

‘Kom op.’ Lachend duwde Peabody haar zonnebril weer op zijn plaats. ‘Vrijheidsbeeld,’ wees ze. ‘Ze is top.’

Eve wilde haar niet tegenspreken. Ze had ooit bijna het loodje gelegd in het monument, in strijd met radicale terroristen die van

plan waren het op te blazen. Zelfs nu, als ze naar de lijnen keek, de pracht, zag ze haar echtgenoot, bloedend, zich vastklampend aan een rand aan de buitenkant van het trotse gezicht.

Dat hadden ze overleefd, peinsde ze, en Roarke had de bom onschadelijk gemaakt, de strijd gewonnen. Symbolen waren belangrijk en omdat zij hadden gevochten en gewond waren geraakt, konden de mensen op de veerboot voorbij tuffen en foto's van de vrijheid maken.

Dat was prima, dat was haar werk. Wat ze niet snapte, was waarom Moordzaken van het eiland moest komen zoeven omdat agenten van Afdeling Transport een passagier niet konden vinden.

Een wc onder het bloed en een vermiste vrouw. Interessant, absoluut, besloot ze, maar niet echt haar terrein. Eigenlijk was het helemaal geen terrein. Het was water. Het was een grote, feloranje boot op het water.

Waarom zonken boten niet? Die vluchtige gedachte herinnerde haar eraan dat dat soms wel gebeurde en ze besloot er niet te lang bij stil te staan.

Toen de turbo de grote, oranje boot naderde, zag ze mensen staan langs de relingen van de boven elkaar liggende dekken. Sommigen zwaaiden.

Naast haar zwaaide Peabody terug.

'Kappen,' beval Eve.

'Sorry. Het is een reflex. Het lijkt erop dat AT versterking heeft ingeroepen,' merkte ze op en knikte in de richting van de turbo's onder aan de veerboot met het logo van de Afdeling Transport op de romp geschilderd. 'Ik hoop dat ze niet overboord is gevallen. Of gesprongen. Maar dan had iemand dat toch gezien?'

'Het is waarschijnlijker dat ze is afgedwaald van de passagiersgebieden, verdwaald is geraakt en nu probeert de weg terug te vinden.'

'Bloed,' bracht Peabody haar in herinnering en Eve haalde haar schouders op.

‘We wachten het wel af.’

Dat was ook onderdeel van het werk – afwachten. Ze was al jarenlang agent en kende de risico’s van overhaast conclusies trekken.

Ze verplaatste haar gewicht toen de turbo vaart minderde, zette haar lange benen schrap terwijl ze de relingen, de gezichten en open gebieden afspeurde. Haar korte haar wapperde om haar gezicht terwijl die ogen – goudbruin, scherp en met een agentenblik – onderzoekend keken naar wat wel of geen plaats delict zou kunnen zijn.

Toen de turbo vastlag, stapte ze van boord.

Ze schatte de man die een stap naar voren zette en zijn hand uitstak achter in de twintig. Het gemakkelijk zittende, zomerse, kaki uniform en lichtblauwe overhemd met AT-embleem stond hem goed. Zijn door de zon gebleekte haar golfde rond een door de zon of met opzet gebruind gezicht. Lichtgroene ogen staken af tegen een donkerder huis waardoor ze felgekleurd leken.

‘Inspecteur, rechercheur, ik ben hoofdagent Warren. Ik ben blij dat jullie er zijn.’

‘Hebt u uw passagier al gevonden, hoofdagent?’

‘Nee. Er wordt nog steeds gezocht.’ Hij gebaarde dat ze met hem mee moesten lopen. ‘We hebben nog een twaalfstal agenten ingezet bij het AT-team aan boord om de zoektocht te voltooien en het gebied te verzegelen waar de vermiste vrouw voor het laatst is gezien.’

Ze liepen een trap op.

‘Hoeveel passagiers zijn er aan boord?’

‘De teller geeft aan dat er 3761 in Whitehall aan boord zijn gegaan.’

‘Hoofdagent, het is niet gebruikelijk om bij een vermiste passagier een beroep te doen op Moordzaken.’

‘Nee, maar hierbij gaat niets volgens de gebruikelijke procedure. Ik moet zeggen, inspecteur, het is erg onlogisch.’ Hij liep de volgende trap op, keek naar de mensen die zich tegen de reling

verdrongen. 'Ik durf best toe te geven dat deze situatie me boven de pet gaat. En de meeste passagiers zijn nu nog geduldig. Het zijn voornamelijk toeristen en ze beschouwen dit als een soort avontuur. Maar als we de veerboot hier nog veel langer vasthouden, zal de stemming omslaan.'

Eve liep het volgende dek op waar AT-functionarissen een pad hadden afgezet. 'Breng me maar op de hoogte, hoofdagent.'

'De vermiste vrouw is Carolee Grogan, toeriste uit Missouri, aan boord met haar man en twee zoons. Leeftijd 43. Ik heb haar beschrijving en een foto die vanmiddag aan boord is genomen. Ze ging met haar jongste drinken halen, gingen eerst naar de wc. Hij ging naar de heren- en zij naar de dames-wc. Had tegen hem gezegd dat hij buiten moest blijven wachten als hij als eerste klaar was. Dat deed hij en ze kwam niet naar buiten.'

Warren stopte bij de wc's, knikte naar nog een AT-functionaris bij de deur van de dames-wc. 'Verder is er niemand naar binnen of naar buiten gegaan. Na een paar minuten belde hij haar op zijn link. Ze nam niet op. Hij belde zijn vader en de vader is met de andere zoon naar hem toe gekomen. De vader, Steven Grogan, heeft aan een vrouw gevraagd – eh, Sara Hunning – of ze binnen wilde kijken hoe het met zijn vrouw was.'

Warren deed de deur open. 'En dit is wat ze aantrof.'

Eve liep achter Warren aan naar binnen. Ze rook het bloed meteen. Een agent moordzaken heeft daar een neus voor. Het overstemde de citroenachtige/steriele geur in de zwart-witte ruimte met de stalen wasbakken en aan de andere kant van de scheidingsmuur, de hokjes met witte deuren.

Het was over de vloer gestroomd, een steeds groter wordende, donkere plas met kronkelende slierten over het wit, het was als abstracte graffiti op de deuren van de hokjes en de tegenoverliggende muur gespat.

'Als dat van Grogan is,' zei Eve, 'ben je niet op zoek naar een vermiste passagier, maar naar een dode.'

2

‘Recorder aan, Peabody.’ Eve zette haar eigen aan. ‘Dallas, inspecteur Eve; Peabody, rechercheur Delia; Warren, hoofdagent AT...’

‘Jake,’ vulde hij aan.

‘Plaats van handeling: aan boord van de veerboot naar Staten Island.’

‘Het is de *Hillary Rodham Clinton*,’ vulde hij aan. ‘Tweede dek, bakboord, dames-wc’s.’

Ze trok een wenkbrauw op, knikte. ‘Reageren op melding van vermiste passagier, Grogan, Carolee, voor het laatst gezien toen ze deze ruimte in ging. Peabody, neem een bloedmonster. We moeten vaststellen of het menselijk bloed is, bepaal daarna de bloedgroep.’

Ze maakte de werkkist open, ze had eigenlijk niet gedacht dat ze seal-it nodig zou hebben. ‘Hoeveel mensen zijn hier binnen geweest sinds Grogan is vermist?’

‘Sinds ik aan boord ben, alleen ik. Daarvoor, bij mijn weten, Sara Hunning, Steve Grogan en twee bemanningsleden.’

‘Er hangt een bordje BUITEN GEBRUIK op de deur.’

‘Ja.’

‘Maar ze is toch naar binnen gegaan.’

‘We hebben niemand gesproken die het met zekerheid kan bevestigen. Ze heeft tegen de jongen gezegd dat ze naar binnen ging.’

Eve liep geseald het eerste van de vier hokjes in, zwaaide met haar hand over de sensor. De wc spoelde keurig door. Ze herhaalde de handeling in de andere drie hokjes, met hetzelfde resultaat.

‘Lijkt allemaal in orde.’